

[Kirkeministeren.]

lige gudstjenester. Der kan tales enten fra kordøren eller prædikestolen, og det siges udtrykkelig, at det sker på vedkommende præsts ansvar.

I bestemmelsen fra 1907 om lægmænds adgang til at tale ved begravelser hedder det, at begæring om tilladelse hertil skal fremsættes af den, som har bestilt begravelsen, og at begæringen skal fremsættes, inden handlingen begynder, og det anføres, at talen kan holdes såvel i kirken som i begravelseskapellet eller ved graven. Der står ikke udtrykkeligt i denne specielle bestemmelse, at den fungerende præst har ansvaret for den tale, som holdes af den ikke-præsteviede person med hans tilladelse, men dette må antages at følge af sagens natur og af den nyere, mere almindelige bestemmelse i § 2, stk. 3, i loven om kirkers brug.

Jeg har forstået spørgsmålet således, at det, som i første række interesserer forespørgeren, er forholdet med hensyn til ikke-præsteviedes adgang til at tale ved begravelser. Der har — som det ærede medlem meget rigtigt sagde — i 1937 foreligget et tilfælde til ministeriets afgørelse. En præst i Jylland havde nægtet en lærer fra et andet sogn at tale ved sin moders begravelse efter præstens tale. Læreren klagede til biskoppen, der svarede ham, at sognepræsten havde afgørelsen af, om tilladelsen skulle gives eller ikke, at sognepræsten efter det oplyste ikke i formel henseende havde ladet det mangle på fornødent hensyn, og at biskoppen ikke kunne anse klagen for berettiget.

Læreren indankede nu sagen for kirkeministeriet, der med henvisning til bestemmelsen i § 1, stk. 2, i loven af 19. april 1907 svarede følgende, som jeg gerne med den højtærede formands tilladelse vil have lov til at citere, fordi det klarer stillingen:

„Som den, der er ansvarlig for det ved begravelseshandlingen forefaldende, har den fungerende præst i henhold til denne lovbestemmelse ret til efter sit skøn over omstændighederne i hvert enkelt tilfælde at give eller nægte sit samtykke til, at en lægmand taler i kirken, og i overensstemmelse hermed har sognepræst for A. og B. menigheder O. O. ejheller overtrådt sin kompetence ved at nægte klageren adgang til at tale i kirken ved sin moders begravelse, hvorved yderligere bemærkes, at klageren, som var sognepræsten personlig ubekendt, først umiddelbart forinden begravelseshandlingens påbegyndelse ved sognepræstens indtrædelse i kirken har henvendt sig til ham med sin anmodning, uden at der altså forud havde været lej-

lighed for sognepræsten til ved samtale eller på anden måde at få kendskab til klageren og de med hans henvendelse forbundne nærmere omstændigheder.

Når det imidlertid udtales af sognepræsten i hans i sagen afgivne erklæring af 3. juni d. å., at han rent principielt må finde det rigtigst, at der ved begravelser kun tales af præsten i kirken, skal man tjenstlig anmode Deres højærværdighed om at ville tilkendegive sognepræst O. O., at dette hans principielle synspunkt ikke er lovens og altså ikke af ham vil kunne tages som rettesnor for hans fremtidige afgørelser i medfør af den fornævnte bestemmelse i lov af 19. april 1907 § 1, idet det må anses for uforeneligt med denne lovbestemmelse, at den fungerende præst ved begravelser på forhånd principielt har besluttet sig til enten at sige ja eller nej overfor alle fremkomne anmodninger fra lægmænd om tilladelse til at tale i kirken, hvorimod det må påhvile præsten udfra en overvejelse af omstændighederne i hvert enkelt tilfælde at skønne over, hvorvidt han måtte finde det rettest at give eller nægte sit samtykke.“

Jeg kan ganske henholde mig til det af kirkeministeriet i det nævnte tilfælde udtalte. Det rammer kærnen i sagen, som er, at den fungerende præst, som har ansvaret for, at alt ved den kirkelige handling foregår sømmeligt og i orden, efter loven skal træffe afgørelsen af, om tilladelse for en ikke præsteviet til at tale skal gives eller ikke. Præsten må herved skønne over samtlige omstændigheder, der foreligger i hvert enkelt tilfælde, og dette skøn må han naturligvis udøve under ansvar, således at der i hvert enkelt tilfælde kan klages over hans afgørelse til overordnet kirkelig myndighed.

Men jeg beder bemærket, at ministeriets skrivelse tydeligt siger, at en præst ikke kan forflygtige sit ansvar overfor det enkelte tilfælde ved i forvejen principielt at sige, enten: jeg giver tilladelsen i alle tilfælde, eller: jeg vil ikke i noget tilfælde tillade ikke-præsteviede at tale.

Jeg tror ikke, der vil kunne opnås noget ved udsendelse af et cirkulære, jeg tror, at sagen, som den her er refereret, ligger klart nok; jeg tror ikke, der kan tilføjes nye momenter, selvom der udsendes et cirkulære.

Grete Mølbak Frederiksen: Jeg beklager, at den højtærede kirkeminister ikke vil foretage sig noget, som kan give samtlige Danmarks sognepræster besked om, hvordan denne lov bør administreres, for det at